

Maria Supryn, Maria Sydoruk, Stanisława Hoczyk-Siwkowa

Lublin. Stare Miasto. Zespół Dominikański

Informator Archeologiczny : badania 10, 273-274

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

LUBISZEWO
woj. gdańskie

patrz
okres nowożytny

LUBLIN
STARE MIASTO
ZESPÓŁ DOMINIKAŃSKI

P.P. Pracownie Konserwacji Zabytków - Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska Oddziału w Lublinie

Badania prowadzili mgr Maria Supryn i mgr Maria Sydoruk przy współpracy z dr Stanisławą Hoczyk-Siwkową. Finansował Miejski Zarząd Budynków Mieszkalnych w Lublinie. Pierwszy sezon badań, Zespół dominikański. Materiały z przełomu wczesnego i późnego średniowiecza, późnośredniowieczne i nowożytne.

Badania archeologiczne prowadzone przy zespole dominikańskim w Lublinie stanowią jeden z etapów kompleksowych prac związanych z rewaloryzacją zabytkowych obiektów na terenie Starego Miasta. Pierwszy etap miał na celu odkrycie przebiegu muru obronnego i ustalenie współzależności muru i warstw kulturowych. Kolejnym problemem było określenie związku muru obronnego z zabudową zespołu klasztornego.

Wykop I zlokalizowano w pobliżu krawędzi wzgórza staromiejskiego, na placu przed wejściem do Teatru Lalki i Aktora.

Na całej długości wykopu /5 m/ odsłonięto poszukiwany mur i od wewnętrznej jego strony wyraźnie czytelny, niezakłócony układ warstw. Mała ilość zabytków utrudnia ściśle określenie chronologii, są jednak podstawy do tego, ażeby najniższe warstwy datować na okres przełomu wczesnego i późnego średniowiecza. Czytelna jest także stratygrafia warstw powstałych w okresie późniejszym.

Wykop II usytuowany został na terenie wewnętrznego dziedzińca klasztoru, prostopadle do zabudowy południowego skrzydła. Także i tutaj odkryto poszukiwany mur, którego stopa usytuowana była na calcu na głębokości 5 m. Na głębokości 3,8 m, natrafiono na relikty drewnianego obiektu, o stosunkowo dobrze zachowanej podłodze.

W świetle wstępnie przeprowadzonej analizy obiekt ten należy datować na XIII-XIV w. Przewiduje się poszerzenie wykopu i odsłonięcie pozostałych części konstrukcji budynku, co pozwoli uściślić datowanie.

Układ stratygraficzny w wykopie II był dobrze czytelny, a warstwy zawierały znaczne ilości zabytków, zwłaszcza ceramiki.

Najstarszy materiał zabytkowy pochodzi zapewne z przełomu wczesnego i późnego średniowiecza. Znaczną ilość ceramiki datujemy na okres późnośredniowieczny /XIV-XV w./. Kolejne warstwy osadnicze i nasypowe zawierają zabytki, głównie ceramikę datowaną na XVI, XVII i XVIII wiek.

MALBORK - WIELBARK
Stanowisko 3

patrz
wczesne średniowiecze

MIŁOSZEWO, gm.Linia
woj.gdańskie

patrz
okres halszacki

MOKRSKO DOLNE, gm.Sobków
woj.kieleckie

Muzeum Narodowe
w Kielcach

Badania prowadził mgr Zygmunt Włodzimierz Pyzik. Finansowało Muzeum Narodowe w Kielcach. Pierwszy sezon badań. Grodzisko stożkowate /połowa XIII - połowa XIV w./.

Grodzisko znajduje się na skraju płaskowyżu i prawobrzeżnej terasy zalewowej Nidy, w pobliżu kościoła romańskiego z połowy XIII wieku. Miejscowa ludność nazywa je "Dworską Górą". Według lokalnej tradycji jest ono pozostałością po nie dokończonym zamku Floriana z Mokraska biskupa krakowskiego. Grodzisko jest zachowane częściowo. Tworzy je sztuczny nasyp ziemny z dużą ilością drobnego margla. Zniszczona została jego część południowa. Od strony zachodniej otoczone jest fosą, szeroką u góry do kilkunastu metrów. Maksymalna wysokość stożkowatego nasypu grodziska w stosunku do dna fosy wynosi 4,5 m, a jej szerokość u dna 3 m. W południowej części grodziska szczytowej jego partii zachował się szczątek muru z kamienia marglowego na zaprawie wapiennej.

Prace eksploracyjne prowadzono na szczycie grodziska, w wykopie o wymiarach 5 x 10 m. Występująca w nim warstwa kulturowa składała się z próchnicy, piasku, sporej ilości przeważnie drobnego margla i niedużych wkładek podglebia ilasto-gliniastego. Zawierała ona liczne ułamki naczyń glinianych obtaczanych na kole i wypalanych w atmosferze utleniającej i redukującej oraz 1 nóż żelazny.

Badania będą kontynuowane.